

Arrest

nr. 231 078 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 augustus 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 24 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 oktober 2018 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat een voogd werd aangesteld. De voogdij eindigde van rechtswege op 16 mei 2019.

1.3. Op 4 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming had u op 19 maart 2019 op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een persoonlijk onderhoud van 9u10 tot 13u00. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Meester Daan LERNOUT en uw voogd de heer Jean-Marie VANHAMME waren aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, M.H., bent een Afghaanse staatsburger. U verklaart geboren te zijn op 16 mei 2001 in het dorp Mulayempoor van het district Surkhrod in de provincie Nangarhar waar u vijf jaar woonde. Omwille van het conflict verhuisde uw familie naar Arbaban van dezelfde provincie waar u nog drie jaar woonde. Daarna verhuisden jullie naar de stad Jalalabad waar uw vader een huis kocht. Uw vader is van Pashtoun origine en uw moeder is van Tadzjiekse origine. U bent een soennitische moslim. U spreekt Dari, Pashtou, Engels en een beetje Frans.

Uw vader had een winkel in de stad Jalalabad waar hij onderdelen verkocht voor wasmachines en waar hij ook wasmachines herstellde. Hij had twee werknemers in dienst. Uzelf ging naar middelbare school. Na schooltijd ging u naar de winkel van uw vader, daarnaast volgde u nog lessen Engels elders. Uw vader kreeg op een dag een nieuwe klant genaamd M.N. die uit het district Goshta kwam. Gedurende drie à vier maand kwam hij meermaals per week naar de winkel van uw vader. Hij liet stukken herstellen en betaalde daarvoor zelfs meer dan het gevraagde bedrag. Hij raakte bevriend met uw vader. Na drie à vier maand heeft hij uw vader gevraagd of ze samen bij hem thuis konden lunchen. Uw vader nam hem mee in zijn auto, u was hier ook bij. Jullie huis is in een beveiligd deel van de stad gelegen waar veiligheidsagenten mensen en auto's checken bij de ingang omdat er in jullie buurt consulaten, ambassades en internationale ngo's waren. Omdat de veiligheidsagenten uw vader kenden, hebben ze hem begroet maar zijn auto niet gecheckt. De M.N. zag dit gebeuren en heeft gevraagd hoe dat kwam. Uw vader legde hem uit dat ze hem daar goed kennen. Thuis hebben jullie samen gegeten en daarna gebeden. Ineens vroeg de M.N. u om de kamer te verlaten omdat hij iets privé wilde bespreken met uw vader. U verliet de kamer en zoals u pas later vernam, zou de M.N. uw vader toen gevraagd hebben om mee te werken met hem. Hij zou verklaard hebben voor Islamitische Staat (IS) te werken. Hij zou uw vader gevraagd hebben om wapens en IS-leden mee te nemen in zijn auto naar jullie huis zodat ze van daaruit aanvallen konden uitvoeren. Hij zou hem ook aangeboden hebben om jullie huis over te kopen en daarvoor een hoge bedrag hebben willen betalen. Uw vader zou zijn verzoek geweigerd hebben omdat hij dat als verraad zag. Uw vader was immers vroeger een officier in het leger. Hierop zou hij uw vader gezegd hebben dat het maar een grapje was. Daarna verliet hij jullie huis. Enkele dagen later, tijdens de maand ramadan (16 mei-14 juni 2018), verdween uw broer die naar buiten was gegaan om boodschappen te doen. Uw vader vertelde u dat hij naar uw grootmoeder ging. Hij ging echter naar de politie om zijn verdwijning te melden. Enkele dagen na zijn verdwijning zou uw vader immers een telefoontje hebben gekregen van M.N. die meedeelde dat ze zijn zoon ontvoerd hebben en dat hij moest meewerken. Anders zouden ze zijn zoon vermoorden. Uw vader zou nog steeds geweigerd hebben samen te werken. Nog enkele dagen later zou hij uw vader nogmaals opgebeld hebben om te zeggen dat ze zijn zoon vermoord hebben en dat nu zijn andere zoon, u dus, aan de beurt zou zijn als uw vader niet wilde meewerken. Hierop bleef uw vader dagenlang thuis samen met de rest van uw familie. Hij ging pas tijdens het Suikerfeest naar de stad om boodschappen te doen. Daar zou hij slachtoffer zijn geworden van een bomaanslag waarbij meerdere mensen omkwamen. Hij werd tien dagen opgenomen in het ziekenhuis. Zijn linkerbeen werd geamputeerd. Na dit incident heeft hij u alles verteld wat hem en wat uw broer overkomen waren en voor u een smokkelaar geregeld om het land te verlaten. Zo stapte u op 22 juli 2018 in Kabul op een vliegtuig naar Iran met uw origineel paspoort. In Iran nam de smokkelaar uw paspoort van u af. Verder reisde u over land en op illegale wijze via onder meer Turkije, Bulgarije, Servië en Italië. Op 22 augustus 2018 kwam u in België aan waar u de volgende dag internationale bescherming aanvroeg. Na uw vertrek, in juli 2018, was er een gevecht tussen de politie en opstandelingen vlak naast jullie woning, uw familie zou toen bij uw grootmoeder elders in de stad geweest zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader, twee enveloppes waarin uw documenten verstuurd werden naar België, een document van het ziekenhuis betreffende de opname van uw vader, het eigendomsbewijs van uw huis, verschillende foto's van uw familie en van uw huis, uw puntenlijst van uw

school, het inschrijvingsdocument van de winkel van uw vader, en zijn dienstbadge en opleidingscertificaat van het leger.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u geïsoleerd te worden door IS omdat uw vader geweigerd had samen te werken aan het plegen van aanslagen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Sinds 16 mei 2019 bent u echter niet meer minderjarig en werd de voogdij van rechtswege over u opgeheven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de Islamitische Staat in Afghanistan, evenmin aan de ontvoering van en mogelijke moord op uw broer.

Het geheel van de gegevens die u aanreikt betreffende de vriend van uw vader die later een lid van de Islamitische Staat bleek te zijn, wordt als ongeloofwaardig beoordeeld. Ten eerste kon u niet voldoende informatie verstrekken betreffende deze man, buiten zijn naam M.N. en zijn afkomst uit het district Goshta. Verdere informatie over hem hebt u niet. U weet bijvoorbeeld niet waar in het district Goshta hij woonde en of hij een gezin had, hoewel hij gedurende drie à vier maand meermaals per week zou gekomen zijn naar jullie winkel, waar u zelf ook aanwezig was. Zelfs als u niet veel wist over hem toen, blijkt uit uw verklaringen dat u deze informatie ook later had kunnen krijgen van uw vader, die u pas later alles verteld zou hebben (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Dat u ondanks de mogelijkheid nog altijd maar zo weinig weet over die persoon door wiens toedoen u uw land heeft moeten verlaten kan het CGVS niet overtuigen van de geloofwaardigheid van dit relaas. Ten tweede is het verre van aannemelijk dat dit IS-lid zich zo snel, na drie à vier maand bezoeken in de winkel van uw vader en direct bij zijn eerste bezoek bij jullie thuis, bekend maakte als IS-lid, te meer omdat uw vader een ex-officier is van het Afghaanse leger ten tijde van Najibullah, president onder het communistische regime. Het Afghaanse leger is immers de vijand nummer één voor IS in Afghanistan die ze als verraders beschouwen. Dat hij zich ondanks uw vaders verleden bekend maakte als IS-lid aan uw vader is in deze context niet geloofwaardig. Het is dan ook onduidelijk waarom uw vader net gekozen werd als persoon om samen te werken met IS, gezien hij helemaal geen verleden heeft van activiteiten gericht tegen de Afghaanse staat. Ten derde is het niet geloofwaardig dat M.N. bij u thuis al zijn plannen om aanslagen uit te voeren concreet en in detail voorstelde aan uw vader, zonder al zeker te zijn dat uw vader wel zou meewerken. Verder is het opmerkelijk dat hij, toen uw vader weigerde mee te werken, dan maar al lachend zei dat het maar een grapje was. Dat een IS-lid dat zich stilaan wilde inwerken bij uw vader met een dergelijk amateuristisch excuus komt wanneer blijkt dat uw vader niet van hetzelfde idee was, kan niet overtuigen. Uw vader zou dat immers toen al gemerkt moeten hebben dat het geen grapje kon zijn.

Dat u geen problemen kende met IS in Afghanistan wordt ook bevestigd door uw gebrekkige kennis van deze groepering (CGVS, p. 9-10). U weet immers niet eens sinds wanneer IS aanwezig is in uw regio, evenmin waar in de provincie Nangarhar ze aanwezig zijn, of vanwaar de IS-leden komen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt komt echter duidelijk naar voren dat IS sinds pas sinds 2015

aanwezig is in uw provincie en slechts in enkele districten macht heeft zoals Achin, Kot, Deh Bala en dat een aanzienlijk deel van IS-leden buitenlandse strijders zijn (landeninformatie nr. 2). Dat u zo weinig op de hoogte bent over IS kan enkel maar bevestigen dat u daar geen problemen mee kende. Indien dat wel het geval was, zou u zich ook geïnformeerd moeten hebben daarover.

Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen neer betreffende de verdwijning van uw broer M. waardoor eveneens geen geloof wordt gehecht aan zijn verdwijning en mogelijke moord. Op het CGVS verklaarde u eerst dat hij voor de Ramadan verdween, nadien dat het de vijfde dag was van de Ramadan (CGVS, p. 12; 13). Op de DVZ verklaarde u dat hij op de vijfde dag van de maand Ramadan verdween (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Meer weet u niet over uw broers verdwijning. U verschuilt zich achter het argument dat uw vader u niet meer heeft verteld (CGVS p. 13). Dit volstaat echter niet, het betreft hier immers een kernelement van uw asielrelaas waarvan kan verwacht worden dat u meer details bezit. U stelt dat de politie verwittigd werd, maar kan dan ook niet zeggen of uw vader hiervan bewijzen heeft of niet. Een andere onduidelijkheid betreft zijn lot. Bij uw aankomst in België verklaarde u het volgende: "Daesh heeft hem meegenomen. Daesh heeft ons laten weten dat ze hem zouden doden. Ik weet niet of hij nog leeft" (Fiche NMBV). Tijdens uw initiële onderhoud voor de DVZ, enkele maanden later, hebt u echter verklaard dat M.N. hem ontvoerd en gedood heeft (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS werd u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. U antwoordde hierop als verduidelijking dat jullie zijn lijk niet ontvangen hebben, dat u dus niet zeker kan zeggen dat hij vermoord is (CGVS, p. 15). Uw antwoord kan echter niet overtuigen. Uw eerste verklaring, dat Daesh gezegd heeft dat ze uw broer zouden doden, is immers in duidelijk strijd met uw verklaring dat ze hem gedood hebben. Intussen was er geen verder nieuws geweest van uw broers lot, evenmin was zijn lichaam gevonden, dus kan men verwachten dat u ook op DVZ zou verklaard hebben dat u niet weet of hij nog in leven was of niet. Het is weinig aannemelijk dat men zich in dergelijke belangrijke zaken zou vergissen.

Het gedrag van uw vader zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Hij zou u in de periode van deze problemen niets verteld hebben. Hij liet u niets weten van het feit dat hij bedreigd werd door M.N., noch van het feit dat uw broer ontvoerd werd door IS. Hij zou u toen gezegd hebben dat uw broer bij uw grootmoeder was. U zou in die periode nog naar school zijn gegaan, naar de cursus Engels en ging ook elke dag naar de winkel van uw vader. Dat u pas later, kort voor uw vertrek, op de hoogte zou gesteld zijn door uw vader van deze levensbedreigende gebeurtenissen is verre van aannemelijk. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw vader u net zo snel mogelijk zou hebben ingelicht over de bedreigingen zodat u zich bewust zou zijn van het gevaar dat u mogelijk kon treffen en bijgevolg de nodige voorzichtigheid zou tonen bij uw bewegingen in de stad. Bovendien had u toen al de leeftijd waarop u het gevaar kon begrijpen en het risico kon inschatten. Dat dit niet is gebeurd en dat u in die periode vrij bewoog tussen uw huis, school en de winkel van uw vader, zonder verdere veiligheidsmaatregelen te hebben getroffen, is op zijn minst opmerkelijk. U gevraagd waarom uw vader zoiets belangrijks geheim hield van u, antwoordde u dat hij niet wilde dat u bang werd omdat u toen zowel naar school als naar cursus Engels en naar de winkel ging (CGVS, p. 13). Uw verklaring wordt niet overtuigend geacht. Van uw vader die u duidelijk wilde beschermen, kan immers verwacht worden dat hij u net wel informeerde over mogelijke risico's, zodat u zelf ook kon opletten onderweg en op school, of u zelfs verbood nog deze activiteiten te ondernemen.

Dat uw vader ten tijde van deze dreigementen en ten tijde van de verdwijning van uw broer verschillende dagen thuis bleef en daarna tijdens het Suikerfeest zomaar naar de stad ging om boodschappen te doen is evenmin aannemelijk, net omdat hij toen levensgevaar liep. Bovendien werd de dag voor uw vader naar de stad ging om te winkelen, een grote aanslag gepleegd in dezelfde stad waarbij 36 mensen omkwamen (landeninformatie nr. 3). Deze aanslag werd zelfs opgeëist door IS. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de aanslag waarbij uw vader zijn linkerbeen zou zijn verloren de dag nadien, niet op hem specifiek was gericht.

Tot slot is het merkwaardig dat uw vader die al in juni 2018 bedreigd werd door IS, nog steeds in Jalalabad is waar hij nog steeds woont. U gevraagd hoe dit komt, antwoordde u dat hij thuis blijft en dat de buurt van uw huis veilig is omdat auto's en mensen daar gecheckt worden bij de ingang. Uit uw verklaringen blijkt echter dat hij na uw vertrek bij uw grootmoeder was samen met uw familie toen het huis van uw buurman aangevallen werd (CGVS, p. 3). Dus blijkt hij toch nog het huis te hebben verlaten.

Hoewel uw vader zelf niet meer in de winkel zou werken na zijn been te hebben verloren, zet hij deze nog altijd verder via zijn twee werknemers, wat erop wijst dat hij niet van plan is Jalalabad te verlaten. Ook dit element zet de geloofwaardigheid van de problemen met IS op de helling.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader zijn bewijzen voor jullie nationaliteit en herkomst die niet betwist worden. U beweerde dat uw taskara een duplicaat is. De vertaling ervan liet echter zien dat deze geen duplicaat betreft. U hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat uw vader het liet maken en dat u het zelf niet weet (CGVS, p. 8, p. 15). Uw antwoord biedt weinig opheldering in casu. Het document van het ziekenhuis betreffende de opname van uw vader geeft informatie over zijn opname en behandeling. Het is echter niet mogelijk om op basis van dit document te achterhalen waarom zijn been geamputeerd werd. Dit document is bovendien afgegeven op 3/1/1398 (omgezet naar de westerse kalender: 23.3.2019), en dateert dus van na uw onderhoud op het CGVS. Het gesolliciteerde karakter ervan ondermijnt aldus zijn objectieve bewijswaarde. Het eigendomsbewijs van uw huis bewijst dat louter u een huis hebt. De puntenlijst van uw school bevestigt uw onderwijsniveau. Het inschrijvingsdocument van de winkel van uw vader geeft aan dat hij een winkel heeft. Het trainingscertificaat en de dienstbadge van uw vader geven aan dat hij vroeger in het leger gediend heeft. Uw vader werkt echter al meer dan 25 jaar als winkelier. Zijn vorig beroep als legerofficier draagt niet bij tot de beoordeling van uw actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Verschillende privéfoto's die u hebt neergelegd hebben weinig bewijswaarde vermits deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien zijn deze geen relevante stukken voor de beoordeling van uw beschermingsnood vermits deze niet gaan over de bedreigingen die u ontving van IS. Eén van de twee enveloppes waarin uw documenten zouden zijn verstuurd naar België komt van Lahore, Pakistan en is verstuurd door iemand genaamd A.H., zoon van Y.A. U hiermee geconfronteerd, antwoordde u louter dat uw vader de documenten verstuurd heeft. Dat deze enveloppe van Pakistan komt doet dan ook twijfels rijzen over de herkomst van de voorgelegde stukken. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 1).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve

elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse

veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn.

Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad/Behsud/Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. De locatie van uw huis dichtbij verschillende belangrijke gebouwen in Jalalabad,

namelijk de Iraanse en Indiase ambassades en de Rode Halvemaan, verhoogt dit risico niet. Integendeel verklaart u zelf dat uw huis in een van de veiligste delen van de stad ligt, dat auto's en mensen gecheckt worden door het veiligheidspersoneel bij het binnenkomen daarvan. U beweert zelf dat uw vader momenteel het huis niet verlaat als veiligheidsmaatregel. De locatie van uw huis kan bijgevolg niet beschouwd worden als een persoonlijke omstandigheid die het risico op een ernstige bedreiging in uw hoofde verhoogt. Hoe dan ook bent u zowel fysiek als financieel in staat om zich te begeven naar andere plaatsen in Afghanistan mochten dergelijke risico's zich in de toekomst voordoen. Uw vader heeft immers een groot netwerk in Afghanistan. Hij kent mensen met hoge functies zoals bij ambassades of mensen bij de veiligheidsdiensten. Uw grootmoeder woont ook in een ander deel in de stad Jalalabad. Uw vader heeft een winkel, een auto, bezit nog grond en een tweede huis in Surkhrod, waarnaartoe u zich in het geval dat u zich niet meer veilig voelt in Jalalabad, kan begeven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Artikel 48/6, §4 en §5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 48/6, § 4-5 schendt en met name "zowel punt b) als punt c) van artikel 48/6, § 5" omdat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt.

Verzoeker licht toe dat de commissaris-generaal, in weerwil van bovenvermeld artikel, geen rekening heeft gehouden met de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. Verzoeker verwijst naar de neergelegde documenten en wijst erop dat deze minstens aantonen dat hij de waarheid heeft verteld over "zijn leven en dat van zijn vader in Jalalabad". Hoewel de bestreden beslissing stelt dat deze documenten zijn relaas niet kunnen staven, acht verzoeker deze documenten wel degelijk een bewijs dat hij de waarheid heeft gesproken over zijn herkomst, verblijfplaats, activiteiten en de eerdere en huidige beroepsactiviteit van zijn vader.

Verzoeker meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Vooreerst benadrukt hij dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven, gelet op de neergelegde documenten die bedoeld zijn om zijn relaas te bewijzen. Gezien er geen fysieke bewijzen bestaan van de verdwijning van zijn broer en de telefonische bedreigingen van IS, is het echter voor hem onmogelijk om hier een bewijs van te leveren.

Verder meent verzoeker dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd. Er kan immers geen twijfel bestaan over zijn identiteit en herkomst uit de stad Jalalabad. Bovendien heeft hij bewijzen neergelegd van de vroegere en huidige beroepsactiviteiten van zijn vader. Hij heeft tevens, hoewel het onmogelijk is om fysieke bewijzen neer te leggen van de problemen van zijn familie, een poging hiertoe gedaan door het neerleggen van een ziekenhuisattest in hoofde van zijn vader. Het feit dat dit attest werd afgeleverd op 23 maart 2019 doet, naar het oordeel van verzoeker, geen afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest. Verzoeker licht immers toe dat hij dit liet opmaken na zijn persoonlijk onderhoud uit vrees dat hij te weinig fysieke bewijzen had van de problemen met IS.

Verzoeker wijst er verder op dat, indien de commissaris-generaal een werkelijk objectief onderzoek zou gevoerd hebben, hij dan de datum van de ziekenhuisopname zoals gesteld door het attest had moeten vergelijken met de datum die in dit verband door verzoeker werd vermeld, zijnde tien dagen na het Suikerfeest in 2018. Dit is echter niet gebeurd, aldus verzoeker.

Verder stelt verzoeker dat hij weldegelijk samenhangende en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij licht hierbij toe dat *“Waar de verwerende partij beweert dat het niet aannemelijk is dat M.N. zich aan verzoekers vader zou bekendmaken als IS-lid, gaat zij voorbij aan het gegeven dat deze man al drie à vier maanden bevriend was met verzoekers vader. Verzoeker stelde ook zeer duidelijk dat deze man meermaals per week langskwam en meer betaalde dan de afgesproken prijs. Met andere woorden ging het om iemand die in de gunst wou komen van verzoekers vader zodat deze zich verplicht zou voelen om te helpen. Dit is een gekende tactiek bij de georganiseerde misdaad die ook door IS wordt toegepast. Bovendien werkte verzoekers vader al meer dan 25 jaar als winkelier en had M.N. hoogstwaarschijnlijk geen flauw benul van diens militaire verleden. Ten slotte had verzoekers vader als inwoner van een streng beveiligde diplomatieke en internationale wijk in Jalalabad een ideaal profiel als bondgenoot van IS-leden die aanslagen tegen westerse doelwitten wouden plegen. IS heeft in deze een berekende gok gewaagd: stel dat ze verzoekers vader konden overtuigen dan hadden zij een uitstekende zaak gedaan. En wanneer verzoekers vader weigerde, zoals in casu gebeurd is, konden ze hem en zijn familie nog altijd bedreigen zodat hij geen andere keuze had dan zijn medewerking verlenen.”*

Verder benadrukt verzoeker dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, zijnde op 23 augustus, de dag nadat hij België is binnengekomen. Verzoeker meent dan ook dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, doch dat de commissaris-generaal weigert om hem het *“voordeel van de twijfel”* te verlenen. Hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hem neergelegde documenten: *“Zeker het ziekenhuisattest, dat weliswaar niet bewijst dat verzoekers vader slachtoffer werd van een aanslag maar wel degelijk bewijst dat deze zijn been is kwijtgeraakt zoals ook door verzoeker beweerd werd, wordt al te gemakkelijk afgedaan als 'gesolliciteerd'. Ook het inschrijvingsdocument van de winkel is een krachtig bewijsstuk omdat het verzoekers verhaal voor een groot deel kan bevestigen. Verzoekers vaders status als winkelier is namelijk een groot onderdeel van het asielrelaas aangezien M.N. zich op deze manier in de gunst kon werken. Ten slotte is ook het eigendomsbewijs van het huis van de familie een neergelegd document waar onvoldoende rekening mee werd gehouden in de beoordeling van de asielaanvraag. Het was voor IS namelijk een mogelijke toegangspoort tot de beveiligde wijk waarin het huis gelegen was en waarin zich verschillende potentiële doelwitten voor aanslagen bevonden.”*

De commissaris-generaal hield volgens verzoeker evenmin rekening met zijn verklaringen betreffende de ontvoering en mogelijke dood van zijn broer. Hij licht hierbij toe, gezien hij op geen enkel moment verklaarde dat hij of zijn familie het lijk van zijn broer gezien hadden, er niet met zekerheid kan worden gesteld dat zijn broer dood is. Aldus gaat de commissaris-generaal er, met de motivering dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, aan voorbij dat het om een *“onzekerheid”* gaat: *“verzoeker is in het ongewisse wat betreft het lot van zijn broer, en hierdoor zegt hij de ene keer dat ze hem 'zouden doden' en de andere keer dat hij 'gedood is'. Verzoeker meent verder dat het niet om een “daadwerkelijke tegenstrijdigheid” gaat: “Wanneer hij beweert dat IS tegen zijn vader gezegd heeft dat ze hem 'zouden doden', wil dit niet zeggen dat hij op dat moment denkt dat zijn broer nog steeds in leven is. Verzoeker gaat ervan uit dat zijn broer dood is, omdat dit ook zo door IS gecommuniceerd werd, maar weer dit niet zeker omdat niemand het lijk heeft gezien”.* Hij acht deze uitleg wel degelijk aanvaardbaar om het verschil tussen beide verklaringen te rechtvaardigen.

Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met *“punt c)”* van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat hij als minderjarige België is binnengekomen en meent dat hij niet altijd even goed de gevolgen van zijn verklaringen kon inschatten. Op het moment dat hij verklaarde dat IS had meegedeeld dat ze zijn broer zouden doden, was hij slechts zeventien jaar oud en kon hij de *“grote gevolgen van deze uitspraak, die overigens volledig met de waarheid en verzoekers latere verklaringen overeenkwam”* niet inschatten. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij op dat moment nog niet de kans had gehad om een voogd te raadplegen. Hij meent dan ook dat *“aangezien er buitenproportioneel veel belang werd gehecht aan een ongelukkige formulering op het moment dat verzoeker nog minderjarig was en nog niet over het advies van zijn voogd kon beschikken, de verwerende partij ook punt c) van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.”*

Verzoeker citeert verder uit de artikelen 2 en de 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt hierbij dat de commissaris-generaal weliswaar zijn beslissing motiveert, doch dat deze motivering niet afdoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Hij licht hierbij toe dat: *“Zo wordt op geen enkel moment getwijfeld aan verzoekers afkomst uit de stad Jalalabad en aan de professionele activiteiten van verzoekers vader als winkelier, toch twee elementen die essentieel zijn aan het asielrelaas. De motivatie voor het afwijzen van de asielaanvraag houdt dus in:*

- *de zogenaamde onwaarschijnlijkheid dat een IS-lid op dergelijke wijze te werk zou gaan om bondgenoten te zoeken.*

- *zogenaamd tegenstrijdige verklaringen tussen het DVZ-gehoor en de minderjarige verzoekers verklaringen op het moment dat hij in België arriveerde*

Verzoeker heeft hierboven reeds uiteengezet waarom bovenstaande motivaties niet afdoende zijn om tot het besluit te komen de asielaanvraag af te wijzen. De strategische positie van het huis van de familie zette één IS-lid er toe aan om een gok te wagen om zijn vader tot medewerking te bewegen. Het gaat om een individueel lid van deze terreurbeweging die niet noodzakelijk over veel inzicht in de situatie beschikte. Verder vonden alle gesprekken tussen de Belgische autoriteiten en verzoeker plaats op het moment dat hij nog steeds minderjarig was, en werd hier onvoldoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de stad Jalalabad, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, *“onveilig”* is, gelet op het bestaan van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Verzoeker citeert uit informatie van Landinfo van 16 oktober 2016 en de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van Cedoca van 18 maart 2019 (verzoekschrift, stukken 2 en 3). Verder geeft hij aan dat in de stad Jalalabad nog twee dodelijke aanslagen plaatsvonden in maart en juni 2019 (verzoekschrift, stuk 4).

Aldus meent verzoeker dat er in de stad Jalalabad wel degelijk sprake is van *“een oorlogssituatie, waarbij burger het slachtoffer kunnen worden van willekeurig geweld, gewoon omdat ze op de verkeerde plaats op het verkeerde tijdstip aanwezig zijn.”*

2.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport *“Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”* van Landinfo van 13 oktober 2016 (stuk 2);

- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van Cedoca van 18 maart 2019 (stuk 3);

- het artikel *“Afghanistan: Suicide bomber strikes near airport in Jalalabad”* van Aljazeera van 6 maart 2019 en het artikel *“Islamic State bomber kills 9 in Eastern Afghanistan”* van Aljazeera van 13 juni 2019 (verzoekschrift, stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het volharden dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 4-5, van de Vreemdelingenwet, het volharden in de bewijswaarde van zijn documenten en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan hij de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing evenwel niet in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat het geheel van de gegevens die verzoeker aanreikt over zijn vervolger, M.N., die lid is van IS, ongeloofwaardig is, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoekers kennis over deze persoon beperkt is, (ii) dat het niet aannemelijk is dat IS zich zo snel kenbaar maakt, temeer gelet op de vroegere activiteiten bij het leger van verzoekers vader, (iii) verzoekers verklaringen over het gesprek waarbij M.N. zijn vader vroeg om samen te werken, ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat M.N. trachtte in de gunst te komen bij zijn vader zodat deze zich zou verplicht voelen om samen te werken, hetgeen een 'gekende tactiek' zou zijn die ook door IS wordt toegepast, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft. Bovendien is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verklaring vormt waarom M.N. zich reeds na drie tot vier maanden van bezoeken aan hun winkel en na één bezoek bij verzoeker thuis zich reeds kenbaar zou maken als IS-lid, temeer gelet op het profiel van zijn vader als ex-officier van het Afghaanse leger. Het verweer in het verzoekschrift dat IS niet op de hoogte zou zijn geweest van de legeractiviteiten van zijn vader betreft tevens een blote en tevens ongeloofwaardige bewering. De Raad is immers van oordeel dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat IS iemand die zij probeerden te rekruteren om samen te werken eerst zou screenen teneinde te achterhalen of die persoon een gewillige rekrut zou zijn. Dit geldt te meer nu verzoeker aangeeft dat IS zijn vader wou rekruteren omdat hij woonachtig was in een streng beveiligde diplomatieke en internationale wijk in Jalalabad, zodat zeker kan worden verwacht dat IS zijn vader eerst zou screenen op banden met de overheid of de internationale gemeenschap. Verzoekers verweer doet dan ook enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat IS zijn vader nog zou kunnen bedreigen indien deze zou weigeren tot samenwerking kan evenmin een verklaring vormen voor het markante gedrag van IS, gezien uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat zij zijn vader vrijwillig wouden rekruteren. Verzoekers verweer kan de motivering van de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet dienstig weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de ontvoering van en moord op zijn broer door IS. Verzoeker voert aan dat de moord op zijn broer een onzekerheid betreft omdat de familie het lijk van zijn broer nog niet gezien heeft. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen aflegt over wat er met zijn broer gebeurd is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat dit niet het geval is. Verzoeker verklaarde in de Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling immers *"Daesh heeft hem meegenomen. Daesh heeft ons laten [weten] dat ze hem zouden doden. Ik weet niet of hij nog leeft!"* (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 16, *"Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling"*, p. 3). Deze verklaring stemt evenwel niet overeen met verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure. In de DVZ-verklaring verklaarde verzoeker immers duidelijk dat zijn broer *"overleden"* was en dat IS gebeld had om te zeggen dat zij zijn broer gedood hadden, maar dat zij zijn lichaam niet gezien hebben (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 8). In de CGVS-vragenlijst verklaarde verzoeker tevens dat IS gebeld heeft om te zeggen dat zij zijn broer gedood hadden (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat IS gebeld had om te zeggen dat zij zijn broer gedood hadden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 12), om later te stellen dat hij niet wist of zijn broer nog in leven was (*Ibid.*, p. 14). Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over dit element, daar hij enerzijds verklaart dat hij niet weet of zijn broer nog in leven is doch anderzijds duidelijk aangeeft dat zijn broer overleden is. Verzoeker voert aan dat hij nog minderjarig was tijdens de procedure, doch de Raad is van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerd en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers minderjarigheid biedt aldus geen afdoende verklaring voor zijn inconsistente verklaringen met betrekking tot de dood van zijn broer.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij verklaringen heeft afgelegd zonder dat hij zijn voogd heeft kunnen raadplegen, wijst de Raad erop dat dit verweer niet betekent dat de vermeldingen in de Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling onjuist zouden zijn of niet aan hem zouden kunnen

worden tegengeworpen. Verzoeker brengt geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om zijn verklaringen die vermeld werden in deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 24 januari 2019 terwijl reeds op 15 oktober 2018 een voogd werd aangesteld, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich toen reeds kon laten bijstaan door een voogd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat dit verweer een afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de dood van zijn broer.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden in zoverre hij stelt dat de bestreden beslissing zich enkel steunt op bovenstaande motieven om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen. De Raad wijst er immers op dat de bestreden beslissing zich tevens steunt op de vaststellingen dat (i) verzoeker een gebrekkige kennis vertoont van IS, (ii) zijn verklaringen inzake het gedrag van zijn vader in het licht van de bedreigingen van IS niet aannemelijk zijn en (iii) zijn vader tot op heden zonder problemen thuis in Jalalabad verblijft om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten door IS. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten aan ter betwisting van deze pertinente en correcte motieven. Gezien deze motieven deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden zij, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad.

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, doch de bestreden beslissing oordeelde terecht dat de neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet vermogen te herstellen. De Raad benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem neergelegde documenten zijn identiteit, herkomst en de activiteiten van zichzelf en zijn vader kan staven, wijst de Raad erop dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen in de huidige stand van het onderzoek *in se* niet worden betwist, doch hiermee wordt niet aangetoond dat hij of zijn familie in zijn land van herkomst daadwerkelijk problemen hebben met IS. Verzoeker brengt geen enkel documenten bij ter staving van deze vervolgingsfeiten. Waar hij in zijn verzoekschrift immers verwijst naar het door hem neergelegde medische attest van het ziekenhuis (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12, nr. 6) waaruit blijkt dat zijn vader gewond geraakte aan zijn been, wijst de Raad dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat op basis van dit attest geenszins kan blijken onder welke omstandigheden verzoekers vader deze verwondingen heeft opgelopen. Indien kan worden aangenomen dat verzoekers vader het slachtoffer werd van een aanslag in de stad Jalalabad, werd er in de bestreden beslissing bovendien op gewezen dat deze aanslag door IS niet specifiek op zijn vader gericht was, zodat dit geenszins een bewijs vormt dat verzoekers familie persoonlijk zou geviséerd worden door IS. De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat dit attest werd opgesteld op 23 maart 2019, na het persoonlijk onderhoud met verzoeker op 19 maart 2019, zodat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert doet dit wel degelijk afbreuk aan de bewijswaarde van het attest, gezien hij zelf aangeeft dat dit document werd opgesteld ten behoeve van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Verzoekers verweer dat niet werd onderzocht of de in het attest vermelde datum van de ziekenhuisopname van zijn vader overeenstemt met verzoekers verklaringen, kan aan deze vaststellingen geen afbreuk doen.

Waar verzoeker er verder nog op wijst dat het inschrijvingsdocument van de winkel van zijn vader (*Ibid.*, nr. 3) en het eigendomsbewijs van hun huis (*Ibid.*, nr. 9) verzoekers woonplaats in Jalalabad en de activiteiten van zijn vader als winkelier kunnen staven en dat dit belangrijke elementen vormen in verzoekers relaas, wijst de Raad erop dat deze documenten geenszins kunnen staven dat verzoeker en zijn familie daadwerkelijk persoonlijk geviséerd werden door IS in de winkel van zijn vader omwille van hun woonplaats.

Verder kan verzoekers verweer dat hij zich niet in de mogelijkheid bevindt om fysieke bewijzen neer te leggen van de vervolgingsfeiten door IS niet worden aanvaard. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader naar de politie is geweest na de dreigtelefoons van IS en de ontvoering van zijn broer (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 14), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat in dergelijk geval officiële documenten bestaan van de Afghaanse autoriteiten die de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen bevestigen. Dat verzoeker er dan ook niet in slaagt om enige officiële documenten neer te leggen ter staving van de problemen met IS, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake deze problemen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de Islamitische Staat in Afghanistan, evenmin aan de ontvoering van en mogelijke moord op uw broer.

Het geheel van de gegevens die u aanreikt betreffende de vriend van uw vader die later een lid van de Islamitische Staat bleek te zijn, wordt als ongeloofwaardig beoordeeld. Ten eerste kon u niet voldoende informatie verstrekken betreffende deze man, buiten zijn naam M.N. en zijn afkomst uit het district Goshta. Verdere informatie over hem hebt u niet. U weet bijvoorbeeld niet waar in het district Goshta hij woonde en of hij een gezin had, hoewel hij gedurende drie à vier maand meermaals per week zou gekomen zijn naar jullie winkel, waar u zelf ook aanwezig was. Zelfs als u niet veel wist over hem toen, blijkt uit uw verklaringen dat u deze informatie ook later had kunnen krijgen van uw vader, die u pas later alles verteld zou hebben (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Dat u ondanks de mogelijkheid nog altijd maar zo weinig weet over die persoon door wiens toedoen u uw land heeft moeten verlaten kan het CGVS niet overtuigen van de geloofwaardigheid van dit relaas. Ten tweede is het verre van aannemelijk dat dit IS-lid zich zo snel, na drie à vier maand bezoeken in de winkel van uw vader en direct bij zijn eerste bezoek bij jullie thuis, bekend maakte als IS-lid, te meer omdat uw vader een ex-officier is van het Afghaanse leger ten tijde van Najibullah, president onder het communistische regime. Het Afghaanse leger is immers de vijand nummer één voor IS in Afghanistan die ze als verraders beschouwen. Dat hij zich ondanks uw vaders verleden bekend maakte als IS-lid aan uw vader is in deze context niet geloofwaardig. Het is dan ook onduidelijk waarom uw vader net gekozen werd als persoon om samen te werken met IS, gezien hij helemaal geen verleden heeft van activiteiten gericht tegen de Afghaanse staat. Ten derde is het niet geloofwaardig dat M.N. bij u thuis al zijn plannen om aanslagen uit te voeren concreet en in detail voorstelde aan uw vader, zonder al zeker te zijn dat uw vader wel wou meewerken. Verder is het opmerkelijk dat hij, toen uw vader weigerde mee te werken, dan maar al lachend zei dat het maar een grapje was. Dat een IS-lid dat zich stilaan wilde inwerken bij uw vader met een dergelijk amateuristisch excuus komt wanneer blijkt dat uw vader niet van hetzelfde idee was, kan niet overtuigen. Uw vader zou dat immers toen al gemerkt moeten hebben dat het geen grapje kon zijn.

Dat u geen problemen kende met IS in Afghanistan wordt ook bevestigd door uw gebrekkige kennis van deze groepering (CGVS, p. 9-10). U weet immers niet eens sinds wanneer IS aanwezig is in uw regio, evenmin waar in de provincie Nangarhar ze aanwezig zijn, of vanwaar de IS-leden komen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt komt echter duidelijk naar voren dat IS sinds pas sinds 2015 aanwezig is in uw provincie en slechts in enkele districten macht heeft zoals Achin, Kot, Deh Bala en dat een aanzienlijk deel van IS-leden buitenlandse strijders zijn (landeninformatie nr. 2). Dat u zo weinig op de hoogte bent over IS kan enkel maar bevestigen dat u daar geen problemen mee kende. Indien dat wel het geval was, zou u zich ook geïnformeerd moeten hebben daarover.

Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen neer betreffende de verdwijning van uw broer M. waardoor eveneens geen geloof wordt gehecht aan zijn verdwijning en mogelijke moord. Op het CGVS verklaarde u eerst dat hij voor de Ramadan verdween, nadien dat het de vijfde dag was van de Ramadan (CGVS, p. 12; 13). Op de DVZ verklaarde u dat hij op de vijfde dag van de maand Ramadan verdween (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Meer weet u niet over uw broers verdwijning. U verschuilt zich achter het argument dat uw vader u niet meer heeft verteld (CGVS p. 13). Dit volstaat echter niet, het betreft hier immers een kernelement van uw asielaanvraag waarvan kan verwacht worden dat u meer details bezit. U stelt dat de politie verwittigd werd, maar kan dan ook niet zeggen of uw vader hiervan bewijzen heeft of niet. Een andere onduidelijkheid betreft zijn lot. Bij uw aankomst in België verklaarde u het volgende: "Daesh heeft hem meegenomen. Daesh heeft ons laten weten dat ze hem zouden doden. Ik weet niet of hij nog leeft" (Fiche NMBV). Tijdens uw initiële onderhoud voor de DVZ, enkele maanden later, hebt u echter verklaard dat M.N. hem ontvoerd en gedood heeft (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS werd u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. U antwoordde hierop als verduidelijking dat jullie zijn lijk niet ontvangen hebben, dat u dus niet zeker kan zeggen dat hij vermoord is (CGVS, p. 15). Uw antwoord kan echter niet overtuigen.

Uw eerste verklaring, dat Daesh gezegd heeft dat ze uw broer zouden doden, is immers in duidelijk strijd met uw verklaring dat ze hem gedood hebben. Intussen was er geen verder nieuws geweest van uw broers lot, evenmin was zijn lichaam gevonden, dus kan men verwachten dat u ook op DVZ zou verklaard hebben dat u niet weet of hij nog in leven was of niet. Het is weinig aannemelijk dat men zich in dergelijke belangrijke zaken zou vergissen.

Het gedrag van uw vader zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Hij zou u in de periode van deze problemen niets verteld hebben. Hij liet u niets weten van het feit dat hij bedreigd werd door M.N., noch van het feit dat uw broer ontvoerd werd door IS. Hij zou u toen gezegd hebben dat uw broer bij uw grootmoeder was. U zou in die periode nog naar school zijn gegaan, naar de cursus Engels en ging ook elke dag naar de winkel van uw vader. Dat u pas later, kort voor uw vertrek, op de hoogte zou gesteld zijn door uw vader van deze levensbedreigende gebeurtenissen is verre van aannemelijk. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw vader u net zo snel mogelijk zou hebben ingelicht over de bedreigingen zodat u zich bewust zou zijn van het gevaar dat u mogelijk kon treffen en bijgevolg de nodige voorzichtigheid zou tonen bij uw bewegingen in de stad. Bovendien had u toen al de leeftijd waarop u het gevaar kon begrijpen en het risico kon inschatten. Dat dit niet is gebeurd en dat u in die periode vrij bewoog tussen uw huis, school en de winkel van uw vader, zonder verdere veiligheidsmaatregelen te hebben getroffen, is op zijn minst opmerkelijk. U gevraagd waarom uw vader zoiets belangrijks geheim hield van u, antwoordde u dat hij niet wilde dat u bang werd omdat u toen zowel naar school als naar cursus Engels en naar de winkel ging (CGVS, p. 13). Uw verklaring wordt niet overtuigend geacht. Van uw vader die u duidelijk wilde beschermen, kan immers verwacht worden dat hij u net wel informeerde over mogelijke risico's, zodat u zelf ook kon opletten onderweg en op school, of u zelfs verbood nog deze activiteiten te ondernemen.

Dat uw vader ten tijde van deze dreigementen en ten tijde van de verdwijning van uw broer verschillende dagen thuis bleef en daarna tijdens het Suikerfeest zomaar naar de stad ging om boodschappen te doen is evenmin aannemelijk, net omdat hij toen levensgevaar liep. Bovendien werd de dag voor uw vader naar de stad ging om te winkelen, een grote aanslag gepleegd in dezelfde stad waarbij 36 mensen omkwamen (landeninformatie nr. 3). Deze aanslag werd zelfs opgeëist door IS. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de aanslag waarbij uw vader zijn linkerbeen zou zijn verloren de dag nadien, niet op hem specifiek was gericht.

Tot slot is het merkwaardig dat uw vader die al in juni 2018 bedreigd werd door IS, nog steeds in Jalalabad is waar hij nog steeds woont. U gevraagd hoe dit komt, antwoordde u dat hij thuis blijft en dat de buurt van uw huis veilig is omdat auto's en mensen daar gecheckt worden bij de ingang. Uit uw verklaringen blijkt echter dat hij na uw vertrek bij uw grootmoeder was samen met uw familie toen het huis van uw buurman aangevallen werd (CGVS, p. 3). Dus blijkt hij toch nog het huis te hebben verlaten. Hoewel uw vader zelf niet meer in de winkel zou werken na zijn been te hebben verloren, zet hij deze nog altijd verder via zijn twee werknemers, wat erop wijst dat hij niet van plan is Jalalabad te verlaten. Ook dit element zet de geloofwaardigheid van de problemen met IS op de helling.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader zijn bewijzen voor jullie nationaliteit en herkomst die niet betwist worden. U beweerde dat uw taskara een duplicaat is. De vertaling ervan liet echter zien dat deze geen duplicaat betreft. U hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat uw vader het liet maken en dat u het zelf niet weet (CGVS, p. 8, p. 15). Uw antwoord biedt weinig opheldering in casu. Het document van het ziekenhuis betreffende de opname van uw vader geeft informatie over zijn opname en behandeling. Het is echter niet mogelijk om op basis van dit document te achterhalen waarom zijn been geamputeerd werd. Dit document is bovendien afgegeven op 3/1/1398 (omgezet naar de westerse kalender: 23.3.2019), en dateert dus van na uw onderhoud op het CGVS. Het gesolliciteerde karakter ervan ondermijnt aldus zijn objectieve bewijswaarde. Het eigendomsbewijs van uw huis bewijst dat louter u een huis hebt. De puntenlijst van uw school bevestigt uw onderwijsniveau. Het inschrijvingsdocument van de winkel van uw vader geeft aan dat hij een winkel heeft. Het trainingscertificaat en de dienstbadge van uw vader geven aan dat hij vroeger in het leger gediend heeft. Uw vader werkt echter al meer dan 25 jaar als winkelier. Zijn vorig beroep als legerofficier draagt niet bij tot de beoordeling van uw actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Verschillende privéfoto's die u hebt neergelegd hebben weinig bewijswaarde vermits deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien zijn deze geen relevante stukken voor de beoordeling van uw beschermingsnood vermits deze niet gaan over de bedreigingen die u ontving van IS. Eén van de twee enveloppes waarin uw documenten zouden zijn verstuurd naar België komt van Lahore, Pakistan en is verstuurd door iemand genaamd A.H., zoon van Y.A. U hiermee geconfronteerd, antwoordde u louter dat uw vader de documenten verstuurd heeft.

Dat deze enveloppe van Pakistan komt doet dan ook twijfels rijzen over de herkomst van de voorgelegde stukken. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 1)."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij het nemen van deze beslissing alle elementen heeft betrokken die door verzoeker werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem aangebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "*Elgafaji*" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07", § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, "*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*", § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel

risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek naar België woonachtig was in de stad Jalalabad, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad kan worden beoordeeld.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: "*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*").

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio,

louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan deze beoordeling. De informatie toegevoegd door verzoeker is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad is gebaseerd.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker hoog is. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verder brengt verzoeker geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP